

Jahodové léto

Šárka Hieková

Klára

Domů se vrátila po půlnoci, Natálie už spala. Nechtěla ji budit, a tak jen shodila sandály a v tílku a krátkých legínách zalezla do postele. A přesně jak Sofie prorokovala, ráno se vzbudila ještě před svítáním, protože svědění z rozdrolené heny se nedalo vydržet. Ornament však vypadal úžasně a byl zřetelný i na opálené kůži. Usmála se, určitě ji čekal fantastický den a vlastně bylo fajn začít jej časně.

Tiše se vyplížila z mobiláku a řekla si, že by bylo hezké aspoň jednou vidět východ slunce. Většinou spala až do sedmi, a to bylo slunce dávno na obloze.

Mrkla na mobil, zbývala jí asi půlhodina. Možná by si mohla jít zaběhat, jak si už měsíc slibovala. Vzduch voněl létem, kolem potoka se líně povaloval mlžný opar a obloha pomalu bledla. Ačkoli se moc nevyspala, cítila nekonečný příliv energie.

Vyběhla cestičkou v aleji proti proudu potoka směrem, kde ležel letní tábor, jehož rezidenti byli u jejich stánků častými hosty. Běželo se jí lehce, a právě když se vracela a doběhla k molu, začala obloha zlátnout.

Klára vytáhla mobil a celé to neskutečně krásné přírodní divadlo si natočila. Čím víc měla sledujících, tím bylo náročnější poskytnout jim zajímavý obsah.

„Takhle začíná ten nejkrásnější den,“ usmívala se ve videu.

Potom se pochlubila obrázkem na rameni a samozřejmě nezapomněla dodat, kdo a kde ho vytvořil, aby udělala Sofii reklamu.

„Taky sem chodím takhle brzy, ale tohle je poprvý, kdy tu vidím živou duši,“ ozvalo se za ní.

Klára se vyděsila, telefon jí vypadl z ruky a jen tak tak, že ho na poslední chvíli zachytila. Doslova slyšela žbluňknutí, které se nakonec naštěstí nekonalo.

Otočila se na příchozího, ve kterém už po hlase poznala Vojtu. „Nechybělo moc a viděl bys tu mrtvou duši. Nebo dvě,“ dodala a vrhla na něj vražedný pohled.

„Promiň,“ řekl tiše, posadil se vedle ní a ponořil nohy do vody. „To jsem nechtěl.“

„Co ty tady tak po ránu? Spal jsi vůbec? Včera jsi odcházel až po mně. Nebo jsi vůbec neodešel?“ ušklíbala se.

„Odešel. Přesně, jak říkáš, hned po tobě, ale prostě jsem nemohl dospat.“

„Starosti?“ Popravdě ji to vůbec nezajímalo, spíš chtěla už jít, ale zdálo se jí nezdvořilé sebrat se a jen tak zmizet.

„Trochu, ale hlavně jsem chtěl vidět ten východ slunce.“

Slunce vykouklo zpoza obzoru a začalo je osleповat.

„Jo, nakonec jsem také ráda, že jsem si přivstala. I když to nebylo úmyslně.“

„Starosti?“ vrátil jí Vojta otázku.

„Ne, asi hloupost. Nebo jen zapomnětlivost. Nesmyla jsem si tu henu, jak mi Sofie radila, a ráno mě tak svédily drobečky, že jsem nemohla dospat. Vlastně musím ještě pořádně vytřepat povlečení, ať nezasviním mámě pračku, a taky převlíknout postel,“ vzdychla.

Vojta se nahlas rozesmál. Kláře to tak vtípné nepřišlo, ale za chvíli se smála také.

„A jaký jsou ty tvoje starosti?“ zeptala se, aby změnila téma.

„Podobný. Mám z nich kopřivku. Jakmile je vyřeším, tak se mi uleví,“ odpověděl smutně.

„Tak ať to brzy vyřešíš,“ řekla tak trochu nepřítomně, zvedla se z mola, sebrala boty a odešla.

Asi by tam zůstala a povídala si, ale myšlenkami byla u Pavla. Těšila se na párty a nic se nesmělo pokazit.

Celý den byla jako na trní, ale naštěstí měla pořád plné ruce práce. Víkendy byly vždycky silnější, zvláště když panovalo krásné počasí.

„To video, co jsi dala na instáč, je parádní,“ pochválila ji Natálie. „Akorát že tu teď budou lidi strašit už od rána. Vsadím se, že nám budou v šest ráno bouchat na dveře.“

„Levandulové lány jsou posekaný, mák a jetel odkvetlý, musejí se vrhnout na něco jinýho,“ křenila se Klára. „A já bych se s dovolením vrhla na skříň a převlíkla se.“

Do osmi ještě hodina zbývala, Klára se však už klepala vzrušením.

„Jasně, já to tady zavřu a přijdu ti udělat vlasy a mejkap,“ slíbila Natálie.

„To nestihneš,“ strachovala se Klára.

„Klid, jak znám Pavla, přijde o půl hodiny později. To stihnu,“ uklidnila ji kamarádka.

Klára odešla, dala si sprchu, umyla vlasy a pořádně je vysušila ručníkem. Zbytek nechala doschnout na teplém letním vzduchu. Potom se pustila do oblékání. Outfit měla vybraný a nebyl důvod jej měnit, jen bylo třeba dobře zvolit spodní prádlo, aby pod přiléhavým oblečením neprosvítalo. I to se nakonec povedlo. Byla spokojená, jak se všechno daří.

Krátce na to přišla Natálie a udělala jí naprosto profesionální mejkap. Nakonec jí ještě půjčila stylové sluneční brýle.

„Jako filmová hvězda,“ řekla pochvalně.

Klára měla sice pochybnosti, sama sobě se však líbila a věřila, že její snahu ocení i Pavel a jeho kamarádi. Věděla, že na jejich pochvale záleží. Šla si sednout ven a čekala.

A čekala.

Přesně, jak předpovídala Natálie, Pavel dorazil s půlhodinovým zpožděním. Sjel Kláru pohledem od hlavy k patě a usmál se.

„Minisukni nemáš?“ zeptal se vzápětí.

„Tady ne,“ špitla. Jeho otázka ji zaskočila.

„No, nevadí. Ty šortky jsou fajn. Vypadáš obstojně, Anča měla akorát menší zadek.“

Klára zrudla. Ano, Anča měla možná menší zadek, ale také zcela jinou postavu. Od ramen až po boky byla úplně rovná, zatímco Klára byla spíš typ přesýpací hodiny a svůj štíhlý pas měla ráda.

„Mám se převlíknout?“

„Ne, dobrý, radši půjdeme. Máš nějakou flašku? Ať tam nepřijdeme s prázdnou.“

Klára se zastyděla. Tohle ji vůbec nenapadlo. Přemýšlela jen nad tím, co na sebe, a vůbec nemyslela na to, že má přinést nějaké poděkování za pozvání. Jak mohla být tak sobecká?

„Hned budu zpátky,“ řekla a zaběhla do mobiláku.

Vzala dárkovou tašku, která tam zůstala po Markétině oslavě, a aniž by se zdržovala s vysvětlováním, hodila do ní láhev koly, džus a čokoládu, která patřila Natálii, a rychle se vrátila, aby Pavel nečekal.

Ten hned prohlédl obsah tašky.

„Když jsem říkal flašku, nemyslel jsem pití pro děcka, ale bude to muset stačit,“ ucedil, vzal Kláru za ruku a společně zamířili k autoopravně.

Opravna s bazarem byla poslední budovou na samé hranici města a před ní byla také poslední zastávka městského autobusu. Za stánky, zahrádkami, Vojtovým domem a pruhem lesa. Ne příliš daleko, ale přece jen se prošli. Klára by však uvítala tu vzdálenost ještě větší. Líbilo se jí držet Pavla za ruku a procházet se na břehu potoka. Navzdory jejímu přání cesta skončila a ocitli se před areálem, ve kterém už se slavilo. Až k nim doléhala hudba, hlasy a vůně z grilu.

Pavel ji uvedl, představil, a i když se cítila nesvá, že má v šortkách větší zadek, vysloužila si od jeho přátel pochvalné pohledy a úsměvy.

„Co si dáš?“ ujal se jí Šimon, kterého Klára už znala. Spadla z ní nervozita.

Podívala se na pěkný velký gril, na kterém se pomalu opékalo všechno možné. Kuřecí paličky, klobásy, stejky i hromada cibulky a jiné zeleniny.

Měla hlad, vstávala časně, byla běhat, snídani vynechala, oběd odbyla a k večeři měla sušenku.

„Možná jednu paličku, klobásu a...“ jezdila očima sem a tam a rozhodovala se mezi stejkem a žebrem. „Asi ještě...“

„Radši nic,“ vložil se do toho Pavel. „Přece nechceš být tlustá. Ona i ta klobása je až moc.“

„O čem to mluvíš?“ mračil se Šimon, ale Klára jen poděkovala, vzala tácek, odmítla krajíc chleba a nechala se odvést k dlouhému stolu.

„Tady počkej, dojdou si pro pívko,“ řekl Pavel.

Znělo to jako rozkaz, ale Klára to pochopila tak, že se o ni prostě jen bojí. Kromě nějaké blondýny, která byla o dost starší a tvářila se nafrněně, tam

byla jediná holka. Vlastně ji těšilo, že ji přijali mezi sebe. Dokonce i Michal se na ni díval se zalíbením.

Zapomněla na nějaké poznámky o postavě a pustila se do jídla.

Pavel si přinesl pivo, potom druhé a třetí a pak je přestala počítat. Opil se rychle, ještě před půlnocí.

Klára to nechápala. Těšili se, že budou spolu, tak proč se jí nevěnoval? Proč radši klábosil s kamarády, než aby si s ní povídal? Chtělo se jí brečet, ale nemohla mu udělat před ostatními takovou ostudu. Řekla Šimonovi, že jí je špatně, a vydala se na zpáteční cestu.

Byla v ní malá dušička, cesta byla neosvětlená a zvláště široký pás stromů ji děsil, ačkoli by to nenazvala přímo lesem.

Prvních pár kroků to šlo, neony bazaru svítily do daleka, ale potom tma houstla a okolí bylo čím dál děsivější.

Náhle před sebou uviděla temnou postavu, která se přibližovala. Zarazila se. Přemýšlela, co dál. Utéct, křičet, zavolat policii?

Krok za krokem pomalu couvala do osvětlenější části cesty, ale chůze pozadu nebyla tak snadná a bála se obrátit, aby neztratila příchozího z očí.

„Neusnadňuješ mi to,“ zavolal na ni domnělý násilník, ze kterého se vyklubal Vojta.

„Ty jsi taky všude,“ křikla na něj a přestala couvat.

„Volal mi Šimon, že jdeš domů sama, abych tě doprovodil.“

„Nepotřebuju tě,“ řekla odvázně, ale přece jen přidala do kroku. Tentokrát správným směrem.

„Ale já potřebuju,“ konečně došel až k ní a hned se zase vydal na zpáteční cestu. „Potřebuju se přesvědčit, že jsi v pořádku.“

„Děláš, jako kdyby to byla nějaká nebezpečná čtvrť v Detroitu,“ nakrčila nos.

„Tak já skočím za Šimonem. Zatím se měj.“

„Když už jsi tady...“ pokrčila rameny a poslušně ho následovala.

Šli mlčky, ale Kláře to nevadilo. Upřednostňovala ticho před všetečnými otázkami, které jí našťestí Vojta nepokládal. Pořád ještě nezpracovala to, co se vlastně stalo a proč se vrací bez Pavla.

A věděla, že Natálie rozhodně mlčet nebude.

Vojta

Vojtovi vyhovovalo, že se většina věcí dala zařídit online. Sehnal si veškeré informace a formuláře, předběžně je vyplnil, našel si právní poradnu zdarma, všechno desetkrát ověřil a nakonec udělal poslední dvě věci, které online udělat nešly. Setkal se s mámou a tátou.

Mámina zabeďněnost a umíněnost ho tak vytáčela, že nedokázal zůstat ani po celou dobu návštěv.

Neustále opakovala, tak jako posledních deset let, že od nikoho nic nechce, o nic se neprosí a všechno zvládne sama.

„Jak si myslíš, že mám zvládnout uživit dva lidi a utáhnout celou domácnost z babiččina důchodu a brigády?“ vyjel na ni Vojta. Už se odmítal držet zpátky. „Víš vůbec, jak za poslední dva roky stoupla cena uhlí, energií, vody a základních potravin? Navíc za tebe ještě splácíme dluhy. Ty máš tady teplo a tři jídla denně jistý.“

„Taky to tu není žádný med. Ale za dva roky jsem doma, najdu si práci a bude zase dobře. Třeba mě pustí na půlku. Byla bych doma na Vánoce.“

Máma nikdy nebyla praktická a jak se zdálo, vzdalovala se realitě víc, než si pamatoval.

„Jestli z nás do té doby nebudou bezdomovci,“ ucedil Vojta.

„Zakazuju ti kontaktovat tátu. Nebudu o nic žebrot,“ řekla přísně.

„To už našťestí nemůžeš,“ uchechtl se. Ani se nesnažil ji přesvědčovat, smlouvat, použít argumenty, tvářit se omluvně. „Jsem plnoletý a budu žít, jak uznám za vhodný, beztvéhotoxickýhosamaritanskýhosyndromu. Tojetotížopravdovádiagnoza, víš? Takže buď se začneš léčit, nebo se prostě přestaň plést do mého života.“

Máma se na něj zmateně dívala a několikrát zalapala po dechu. Nejspíš chtěla říct něco jako ‚to mám za to, jak jsem se ti obětovala‘, nebo ‚nikdy jsem se od tebe nedočkala žádnýho vděku‘, případně ‚měla jsem dvě práce, abych nás uživila, a ty se mnou mluvíš takhle‘, ale mlčela. Ať už chtěla pronést jakoukoli výčitku, Vojta je všechny slyšel. Každou nejméně stokrát.

Raději se zvedl ze židle, rychle se rozloučil a odešel. Od svého rozhodnutí vyžádat si alimenty soudně však neupustil. Naopak, spíš se v něm utvrdil.

To s sebou ovšem přinášelo i nutnost navštívit tátu. Mohl se na to vykašlat a vidět se s ním až u soudu, chtěl mu však dát možnost, aby sám uznal svoji zodpovědnost a navrhl nějakou rozumnou dohodu.

Dal si s ním schůzku na ten samý den, kdy navštívil mámu. Jeho ochotu k brzké schůzce přisuzoval spíš přání mít to rychle za sebou než vidět po deseti letech svého prvorozeného syna.

Sešli se v kavárně nedaleko fotbalového hřiště.

„Mám jen půl hodiny, hodil jsem kluky na trénink,“ řekl otec místo jakéhokoli pozdravu.

Vojtovi se zdálo divné, že by trénink trval jen půl hodiny, ale chápal, že se s ním otec prostě jen nechce zdržovat.

„To je v pořádku,“ ujistil ho Vojta, objednal si kofolu, a když se vyptal na své nevlastní bratry, desetiletá dvojčata, šel rovnou k věci.

„Zbláznil ses?“ vyjel na něj otec, ačkoli musel vědět, o co půjde. „Já mám rodinu, vysoký náklady, ty už jsi dospělý, můžeš se žít sám.“

„Ještě chodím do školy, mám jen brigádu, nevládám to. Navíc chci jít studovat.“

„Tak prostě nepůjdeš.“

„Na gymplu jsem měl samý jedničky,“ argumentoval Vojta.

„No a teď jsi na učňáku,“ opáčil posměšně otec.

„Jo, ale i tam si můžu udělat maturitu a jít na vejšku.“ Ještě pořád zvažoval, zda se má vrátit na gympl, ale učiliště nabízelo i možnost dodělat si maturitu a Vojtovi se začínalo líbit, že umí i něco manuálního. Přivydělávat si ke studiu jako elektrikář by mu dávalo svobodu naplánovat si čas podle své vlastní potřeby. „Deset let jsi neplatil alimenty, máma bude ještě skoro dva roky ve vězení, tak co mám dělat?“

Otec se zamračil. „Alimenty. Máma rozházela tolik peněz, že mi ještě dlužíte. Jednou to byly povodně, pak sirotci v Ugandě, operace nějakýho cizího jezevčíka, sbírka na malou Kačenku, která potřebuje drahý léky, a já nevím, co ještě. Vydělával jsem jen na charitu.“

„Proboha, bylo mi osm, to přece není můj problém,“ řekl Vojta. Jenomže všechno, co otec vyjmenoval, byla pravda. Sám to znal víc než dobře. Nejel na lyžák, protože ty peníze mohly pomoci útulku, místo knížky k Vánocům dostal nocleženky pro bezdomovce, které jim pak osobně donesli, a vzápětí se přesvědčili, že většinou skončily v koši.

„Můj problém to taky není,“ odpověděl otec. „Na alimenty máš nárok, jen dokud nejsi schopný žítit se sám. A to už jsi. Promiň, musím jít.“ Položil na stůl stokorunu za svou nedopitou kávu, ani se nerozloučil a odešel.

Vojta zůstal sedět. Zkusil to a dopadl přesně tak, jak čekal. Nemělo cenu otci vysvětlovat, že se plete. Nemělo cenu mu říkat, že si může požádat o alimenty i tři roky zpětně. Musel to nechat na soudu.

Možná by otce i litoval, kdyby se nechoval tak arogantně a se sebejistotou, že je nedotknutelný.

Zvedl se a opustil kavárnu. Chtěl zamířit k autobusovému nádraží, ale místo toho se šel podívat na stadion. Z důvodu, kterému sám nerozuměl.

Schovaný za podpěrným sloupem tribuny sledoval muže, kterého vůbec neznal, přestože byl jeho biologickým otcem. S ním si nikdy nehrál, nikdy se spolu nehonili za fotbalovým míčem, nikdy mu otec nefandil, nepovzbuzoval ho, nikdy se s ním nesmál a neválel se po trávníku. To všechno bylo vyhrazeno jen dvěma chlapcům, kteří byli Vojtovi tolik podobní, a přesto úplně jiní. Prožívající bezstarostné dětství. Něco, co on nikdy nezažil.

Otočil se a nepozorovaně odešel. Ani tentokrát nešel na autobus. Potřeboval si vyčistit hlavu, proto se rozhodl jít domů pěšky. Vidět tátu a mámu v jeden den bylo na něj moc. Přemýšlel, zda mu budou tři kilometry stačit.

Pomalou se ubíral na konec města, nevnímal hlad ani horko. Myšlenkami byl úplně někde jinde. Musel si přiznat, že svým polovičním bratrům závidí smích a hry, které nikdy nezažil. O to víc byl odhodlaný získat aspoň část toho, co mu patřilo.

Ze zamyšlení ho vytrhla příchozí zpráva.

Ahoj Vojto. Ještě máš u mě tričko a košili.

Klára

Vojta

Den, který začal mizerně a pokračoval ještě hůř, se najednou změnil. Jedna krátká zpráva vykouzila Vojtovi na tváři úsměv a ten už tam zůstal. Čert vem nefungující rodiče. Naštěstí měl ještě babičku, pár skvělých přátel a naději.

Klára byla očividně blázen do Pavla, s tím nemohl nic dělat, ale zdálo se, že si zachovala slušnost a zdravý rozum. Přesně takovou ji znal a měl rád.

Blížil se k domu, když mu zazvonil telefon.

„Volám na tebe, mávám, a ty nevidíš neslyšíš,“ rozčiloval se Šimon.

Vojta se zastavil a podíval se směrem k autobazaru, ale ten už byl schovaný za porostem stromů.

„Promiň, bylo to náročný,“ omluvil se.

„Jo, jasně,“ odfrkl si Šimon. „Mám pro tebe tu mašinu, ale musí to být hned. Sehnat sběratele a solidní náhradu v jeden den není jednoduchý. A to jsem si fakt plánoval volnou neděli. Vezmi Simsona a koukej sem naklusat. Ten chlápek má čas jen dneska. Je to fakt děs, jak jsou všichni v práci nepostradatelný.“

Tohle Vojta moc dobře znal. Mohl by se rozdvojit a pořád by měl o víkendech dost práce.

„Jsem tam za pět minut,“ odpověděl, uložil telefon do kapsy a přidal do kroku.

Doma vzal motorku, nasadil si helmu a vydal se do bazaru.

Šimon čekal a nebyl sám. Kšefty se nezastavily ani v neděli. Nějaká roidinka si prohlížela oktávii a Michal jim vysvětloval, jaké má výhody.

Vojta zamířil rovnou k Šimonovi.

„Tohle je pan Balcar,“ představil zákazníka. „Sběratel a nadšenec.“

„To teda jsem,“ usmál se sympatický padesátník. „A na podobný krásce jsem v osmaosmdesátým proháněl holky. Měl jsem i tu samou helmu,“ rozzářil se při pohledu na starou bílou helmu s kostičkovaným pruhem uprostřed.

„Jo, ta je taky na prodej,“ chopil se Šimon okamžitě příležitosti.

Tohle nebylo domluvené, ale Vojta do obchodu nezasahoval, jen se modlil, aby rychle sehnal náhradní.

„Tak já bych se projel a vy mi zatím pohlíďte tohle,“ požádal pan Balcar a podal Šimonovi klíče od mercedesu.

„Pojď, ukážu ti, co pro tebe mám,“ řekl Šimon. „Akorát ti na ni budou stačit peníze z prodeje. Už jsem se na ni mrknul, a když ji nebudeš huntovat, nějakou dobu do ní nebudeš muset nic vrazit.“

„Super, přesně tohle potřebuju. A kdybys měl k tomu ještě helmu...“

„Klid, těch tu máme mraky. Sice trochu odřený, ale vybereš si, jakou budeš chtít. Tak, tady je,“ ukázal Šimon pyšně na černou Yamahu s tmavě modrými detaily.

„Pěkná, hezká barva,“ zhodnotil motorku Vojta.

„Hezká barva?!“ chytal se Šimon za hlavu a vychrlil na Vojtu spoustu čísel a technických detailů. „Ještě že jsi nešel k automechanikům.“

„Tak promiň, že z toho nemám rozum jako ty,“ smál se Vojta. „Potřebuju jen přiblížovadlo. Popravdě se mi bude po Simsonu docela stejskat.“

„Pro tebe je ho škoda. A týhle mašiny taky,“ zaúpěl Šimon, ale než stačil říct něco dalšího, vrátil se pan Balcar z projížďky.

Netrvalo dlouho a motorky změnily majitele. Vojta si navíc odvážel i dvě zánovní helmy, na které se, podle Šimonova tvrzení, v dílně jen prášilo.

Zaparkoval v garáži a přemýšlel, zda hned nemá jít za Klárou pro své věci, ale pak si uvědomil, že má následujícího dne svátek a nechtěl přijít s prázdnou. Nejdřív musel vymyslet dárek.